ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ 5ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κωνσταντίνος Αντωνίου Χατζηδάκης Νήβας κατά Ταμείου Νομικών, Αθήνα, και απόφασης 1358/83 του Συμβουλίου Επικρατείας της Ελλάδας

Υπόθεση 142/83

Περίληψη

Προσφυγή ακύρωσης — Πράξεις εθνικών αρχών — Αναρμοδιότητα του Δικαστηρίου (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 173)

Από το άρθρο 173 της συνθήκης προκύπτει ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο για να επιληφθεί προσφυγών με τις οποίες ζητείται η ακύρωση αμιγώς εθνικών αποφάσεων και η χορήγηση κοινωνικών παροχών που αρνήθηκε να χορηγήσει τόσο η διοικητική, όσο και η δικαστική αρχή του οικείου κράτους μέλους.

Στην υπόθεση 142/83,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΝΗΒΑΣ, συνταξιούχος δικηγόρος, κάτοικος Αθηνών,

κατά

1) ΤΑΜΕΙΟΥ ΝΟΜΙΚΩΝ, ΑΘΗΝΑ,

2) ΑΠΟΦΑΣΗΣ 1358/83 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί η εξωσυμβατική ευθύνη του καθού Ταμείου Νομικών και να υποχρεωθεί το καθού να καταβάλει στον προσφεύγοντα συνολικά τα πενήντα πεντηκοστά των παροχών αναπηρίας — ανικανότητας και γήρατος αναδρομικά από 1ης Απριλίου 1954,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, P. Pescatore, A. O'Keeffe και U. Everling, προέδρους τμήματος, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, K. Bahlmann, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Ιουνίου 1983, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητεί, αφενός, να αναγνωριστεί ότι είναι παράνομες τόσο η απόφαση του Ταμείου Νομικών, όσο και η απόφαση 1358/83 του Συμβουλίου Επικρατείας της Ελλάδας και, αφετέρου, να υποχρεωθεί το εν λόγω Ταμείο να του καταβάλει το σύνολο των κοινωνικών παροχών που του οφείλονται, σύμφωνα με το εθνικό και κοινοτικό δίκαιο.

2 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας «όταν το Δικαστήριο είναι προφανώς αναρμόδιο για να επιληφθεί μιας προσφυγής που του υποβάλλεται σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 38, μπορεί να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη με αιτιολογημένη διάταξη. Η απόφαση αυτή μπορεί να εκδοθεί ακόμα και πριν από τη γνωστοποίηση της προσφυγής στον αντίδικο».

3 Το άρθρο 173 της συνθήκης ΕΟΚ, στο οποίο καθορίζονται οι προϋποθέσεις παραδεκτού των προσφυγών ακυρώσεως, ορίζει ότι το Δικαστήριο «ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, εκτός των συστάσεων και γνωμών». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι το Δικαστήριο δέν είναι αρμόδιο να επιληφθεί προσφυγών, με τις οποίες ζητείται η ακύρωση αμιγώς εθνικών αποφάσεων και η χορήγηση κοινωνικών παροχών τις οποίες αρνήθηκε να χορηγήσει τόσο η διοικητική, όσο και η δικαστική αρχή του κράτους μέλους.

4 Ο έλεγχος, συνεπώς, της νομιμότητας των αποφάσεων ή των μέτρων που λαμβάνουν οι δικαστικές και οι διοικητικές αρχές των κρατών μελών, δυνάμει κανόνων του εσωτερικού δικαίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

5 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει ότι είναι προφανώς αναρμόδιο· κατά συνέπεια, πρέπει να εφαρμόσει το άρθρο 92, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας και να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη πριν από τη γνωστοποίησή της στους διαδίκους κατά των οποίων στρέφεται.

Διά ταύτα

μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 5 Οκτωβρίου 1983.

Ο γραμματέας
α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars